

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/46/2025
Identifikačné číslo spisu:	1123010773
Dátum vydania rozhodnutia:	11.09.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1123010773.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Štífta a Mgr. Michala Polláka v trestnej veci obvineného W. W. a spol. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 11. septembra 2025 v Bratislave dovolanie obvineného W. W. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jána Ščuryho proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 28. marca 2024, sp. zn. 4To/17/2024, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného W. W. odmieta.

Odôvodnenie

Mestský súd Bratislava I (ďalej len „mestský súd“) rozsudkom z 20. novembra 2023, sp. zn. 8T/17/2023, uznal obvineného W. W. (spoločne s mladistvou O. Š.B.) za vinného zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. na skutkovom základe tam uvedenom.

Za to súd obvinenému uložil podľa § 188 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák., § 38 ods. 5 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného na výkon uloženého trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 76 ods. 2 Tr. zák., § 78 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil ochranný dohľad na 3 (tri) roky.

Podľa § 77 ods. 1 Tr. zák. súd obvinenému uložil povinnosť po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody dostaviť sa do dvoch pracovných dní po prepustení z výkonu trestu odňatia slobody k probačnému a mediačnému úradníkovi okresného súdu, v ktorého obvode má bydlisko, a v rámci uloženého ochranného dohľadu:

a/ oznamovať potrebné údaje o spôsobe a zdrojoch svojej obživy a tie aj preukazovať,

b/ osobne sa hlásiť v určených lehotách, ktoré určí probačný a mediačný úradník,

c/ vopred oznamovať vzdialenie sa z miesta bydliska; okrem pravidelne sa opakujúcich vzdialení, o ktorých bol probačný a mediačný úradník vopred informovaný.

Podľa § 77 ods. 2 Tr. zák. k § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zák. súd obvinenému uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze najneskôr do skončenia ochranného dohľadu nahradiť spôsobenú škodu a to podľa svojich schopností a možností.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť spoločne a nerozdielne s mladistvou O. Š. nahradiť poškodenému F. B. O., nar. X. M. XXXX, bytom Z., R. XXXX/X, škodu vo výške 100,- eur.

Proti uvedenému rozsudku mestského súdu podal obvinený W. W. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 28. marca 2024, sp. zn. 4To/17/2024, rozhodol tak, že postupom podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 3. júna 2025 podal obvinený W. W. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Jána Ščuryho písomne odôvodnené dovolanie, v ktorom uplatnil dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., a síce zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu v spojení s § 374 ods. 3 Tr. por., podľa ktorého v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Obvinený v intenciách uplatneného dovolacieho dôvodu namietal porušenie základných zásad trestného konania uvedených v § 2 ods. 10 Tr. por. ako aj v § 2 ods. 12 Tr. por. mestským súdom, ktoré neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Mal za to, že v trestnom konaní nebol dostatočne zistený skutkový stav, neboli vykonané všetky dôkazy, ktoré navrhol a ktorých vykonanie mohlo mať za následok pre neho priaznivejšie rozhodnutie a dôkazy, na základe ktorých bol uznaný za vinného a odsúdený, boli jednostranne vyhodnotené v jeho neprospech. Uviedol, že kamerové záznamy nezodpovedajú skutku, nekorešpondujú s výpoveďou poškodeného a svedka I. Z.. Vzhľadom na skutočnosť, že k jednoznačnej identifikácii údajného páchatel'a zločinu lúpeže v trestnom konaní nedošlo, považoval uložený trest za neprimeraný a neadekvátny. Taktiež namietal nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia mestského a krajského súdu, čo je podľa rozhodovacej praxe dovolacieho súdu porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby dovolací súd vyslovil rozsudkom porušenie zákona v neprospech obvineného z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c) a § 374 ods. 3 Tr. por., a aby rozsudok mestského súdu v spojitosti s uznesením krajského súdu zrušil.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Bratislava I (ďalej len „prokurátorka“) podaním z 30. júla 2025 konštatujúc nenaplnenie obvineným uplatneného dovolacieho dôvodu. Mala za to, že podstata argumentácie obvineného sa netýka porušenia práva na obhajobu, ale skutkového stavu, teda, že súd nesprávne zistil a vyhodnotil skutkový stav veci v neprospech obvineného a nevykonal dôkazy, ktoré navrhol. Podľa názoru prokurátorky skutkový stav bol zistený v súlade s § 2 ods. 10 Tr. por. a vyhodnotený v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. jednotlivo a aj vo vzájomných súvislostiach. To, že súdy skutkový stav vyhodnotili inak, ako si predstavuje obvinený, neznamená, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a k porušeniu práva na obhajobu. Uviedla tiež, že súd sa návrhomna opätovné prehratie kamerového záznamu zaoberal, akurát mu nevyhovelo a tento zamietol. Taktiež súdy svoje rozhodnutia dostatočne podrobne odôvodnili, pričom z odôvodnení rozhodnutí súdov vyplýva, na základe akých dôkazov bol skutkový stav preukázaný - zistený, ustálený a právne posúdený.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného W. W. podľa § 382 písm. c) Tr. por. zamietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Dňa 11. augusta 2025 bolo dovolanie obvineného W. W.L. spoločne s kompletným k veci

prislúchajúcim spisovým materiálom riadne predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na konanie a rozhodnutie.

Po predložení veci najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného spolu s predloženým spisovým materiálom a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov (§ 372 ods. 1 Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.), na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.) a spĺňa aj nevyhnutné obsahové náležitosti (§ 374 Tr. por.). Zároveň, ale najvyšší súd zistil, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Úvodom najvyšší súd pripomína, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných väd, a nie na revíziu skutkových zistení ustálených súdmi prvého a druhého stupňa, ani k preskúmvaniu nimi vykonaného dokazovania. Dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, prípadne korigovať v intenciách Trestného poriadku len odvolací súd [§ 322 ods. 3 Tr. por., § 326 ods. 5 Tr. por.]. Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou zameranou na preskúmvanie všetkých rozhodnutí súdov druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený eo ipso prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Na objasnenie okolností prípadne potrebných na rozhodnutie o dovolaní môže dovolací súd vykonať dokazovanie len v obmedzenom rozsahu podľa § 379 ods. 2 Tr. por. Preto možnosti podania dovolania musia byť obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Čo sa týka viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď. k tomu bližšie R 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd stabilne judikuje, že právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Tr. por.). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný podľa § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. považuje najvyšší súd za nevyhnutné zdôrazniť, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a síce pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach, vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Pokiaľ teda obvinený v podanom dovolaní napáda nesprávne vyhodnotenie dôkazov, najvyšší súd, aj s poukazom na vyššie uvedené závery plynúce z jeho konštantnej rozhodovacej činnosti, poukazuje na skutočnosť, že takáto námietka vo vzťahu k formálne prezentovanému dovolaciemu dôvodu je bez akejkoľvek právnej relevancie, nakoľko nie je úlohou dovolacieho súdu zaoberať sa opätovným preskúmaním skutkových záverov prvostupňového súdu, ktoré už v tomto konaní boli podrobené revíznemu konaniu pred súdom odvolacím.

K obvineným namietanému nevykonaniu ním navrhovaných dôkazov, najvyšší súd poukazuje na svoju konštantnú rozhodovaciu činnosť, v rámci ktorej zdôrazňuje, že pokiaľ ide o obvineným namietané nevykonanie navrhnutých dôkazov, takúto námietku nemožno úspešne podať v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. K nevykonaniu navrhnutých dôkazov najvyšší súd dopĺňa, že súd nie je povinný vykonať dôkazy navrhnuté stranami konania, či vyhovieť návrhom strán na doplnenie dokazovania, lebo v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku a § 2 ods. 11 Trestného poriadku má v rámci rozsahu vlastnej úvahy možnosť zvoliť vhodné dôkazné prostriedky na spravodlivé rozhodnutie.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamena ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 339/08, II. ÚS 197/07, II. ÚS 78/05, IV. ÚS 252/04).

V nadväznosti na to je potrebné poukázať na skutočnosť, že obvinený počas konania predložil viacero návrhov na dokazovanie, resp. doplnenie dokazovania, pričom niektorým bolo vyhovené. Zvyšné nevykonané návrhy súd prvého stupňa uznesením podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol. Následne podľa § 274 ods. 1 Trestného poriadku vyhlásil dokazovanie za skončené. (...)

Odmietnutím vykonania navrhnutých dôkazov nedošlo k porušeniu práv obvineného, keďže (ako už bolo uvedené vyššie) medzi práva obvineného nepatrí vyhovieť všetkým návrhom na vykonanie dokazovania. Je na súde zvážiť, či navrhnutý dôkaz považuje za relevantný na zistenie skutkového stavu bez dôvodných pochybností. Ak dospeje k negatívnemu výsledku, je povinný rozhodnúť o odmietnutí dôkazu. Dovolací súd z predloženého spisu pritom zistil, že súd prvého stupňa sa zaoberal všetkými navrhnutými dôkazmi, pričom v prípade ich nevykonania boli návrhy zákonným spôsobom odmietnuté s náležitým odôvodnením. Dôvodnosť odmietnutia však dovolací súd nebol oprávnený skúmať. Naopak

odvolací súd nemal povinnosť vyrovnať sa s návrhmi, nakoľko zo strany obvineného neboli prezentované. [Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. septembra 2020, sp. zn. 2 TdoV 3/2019]

Nevykonanie dôkazu, resp. jeho odmietnutie, nemožno považovať za nezákonnosť rozhodnutia a konania mu predchádzajúcemu. Je plne na úvahe v predmetnej trestnej veci konajúceho a rozhodujúceho súdu, aby sám rozhodol podľa okolností prípadu, ktoré dôkazy na zistenie skutkového stavu, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, vykoná, bez ohľadu na to, ktorá zo strán konania ich navrhla. Preto, aj v argumentačnej zhode so svojím vyššie citovaným rozhodnutím, na margo námietky obvineného o porušení jeho práva na obhajobu v kontexte dostatočného nevysporiadania sa s nevykonaním ním navrhovaného dôkazu, najvyšší súd uzatvára, že zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že mestský súd vyhovel dôkazným návrhom obvineného, ktoré považoval za potrebné vykonať, pričom s ostatnými sa procesne správnym spôsobom vysporiadal. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní z 20. novembra 2023 (č. l. 734 - 742 spisu) je zrejmé, že mestský súd sa vysporiadal aj dôkazným návrhom obvineného na opätovné prehratie kamerových záznamov a tento z dôvodu, že sa týka okolnosti, ktorú bolo možné zistiť už raz vykonaným dôkazom, uznesením vykonať odmietol. Keďže potom už ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania ani obhajcom obvineného, ani prokurátorom prednesené neboli, súd uznesením podľa § 274 ods. 1 Tr. por. vyhlásil dokazovanie za skončené. Následne sa s vykonanými dôkazmi, ako i s odmietnutím návrhu na vykonanie ďalšieho dokazovania zo strany obhajoby, mestský súd dostatočne a procesne správne vysporiadal aj v odôvodnení svojho rozsudku, keď uviedol: „Súd návrh obžalovaného W. na vykonanie konfrontácie s obžalovanou mladistvou Š. odmietol, pretože išlo o okolnosť, ktorú bolo možné zistiť inými, už skôr navrhnutými dôkazmi, konkrétne výsluchom poškodeného O., svedka Z. a prehratím kamerových záznamov. Naostatok súd nevzhliadol vhodnosť vykonania konfrontácie medzi obžalovaným W., ako „profesionálnym“ recidivistom násilných trestných činov, a obžalovanou mladistvou, ktorá v čase navrhovanej konfrontácie bola vo veku 15 rokov. Rovnako tak súd nevidel priestor na opakovanie prehratia kamerového záznamu po výpovedi svedka Z., nakoľko kamerový záznam už vykonaný na hlavnom pojednávaní bol a jeho vyhodnotenie v kontexte výpovede svedka je vecou voľného hodnotenia dôkazov súdom.“ I krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia jasným a zrozumiteľným spôsobom vysvetlil, z akých dôvodov považoval obvineným navrhované vykonanie ďalších nových dôkazov za nadbytočné.

Uvedený postup mestského súdu a na neho nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu nemôže dovolací súd hodnotiť inak, než za súladný so zákonom. Je jednoznačne súladné so zákonom, ak o vine a treste rozhodujúci súd, súc viazaný zásadami zistenia skutkového stavu veci bez dôvodných pochybností [§ 2 ods. 10 Tr. por.] a voľného hodnotenia dôkazov [§ 2 ods. 12 Tr. por.] vykoná len tie dôkazné návrhy, ktoré podľa jeho úvahy môžu prispieť k náležitému objasneniu skutočností dôležitých pre posúdenie veci a vydanie spravodlivého meritórneho rozhodnutia.

V tejto súvislosti treba ešte doplniť, že súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo obvineného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obvineným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obvineným. Rozhodnutia mestského a krajského súdu, ktoré z hľadiska obsahu ich odôvodnenia tvoria jednotu, uvedené kritéria spĺňajú.

Pokiaľ ide o prejednávajúcu vec, najvyšší súd konštatuje, že mestský súd, rovnako, ako aj krajský súd v odôvodneniach svojich rozhodnutí podrobne rozviedli, ktoré skutočnosti vzali za dokázané, o ktoré dôkazy opreli svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa správali pri ich hodnotení. Z odôvodnenia rozhodnutia mestského súdu tiež vyplýva, akým spôsobom sa vysporiadal s obhajobou obvineného a akými úvahami sa správal pri posudzovaní dokázaných skutočností v otázke viny a trestu. Dovolací súd pripomína, že pokiaľ sa krajský súd stotožní s právnymi závermi súdu prvého stupňa, nie je v rozpore so zákonom a s právom obvineného na spravodlivé súdne konanie, ak tieto závery prvostupňového súdu prevezme do odôvodnenia svojho rozhodnutia. Nad rámec uvedeného najvyšší

súd pripomína, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože tieto konania z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Taktiež v intenciách judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59 - 60). Uvedené závery zahŕňajú aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (prvostupňového súdu, ako aj druhostupňového súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09). Nemožno preto akceptovať argumentáciu obvineného v súvislosti s nedostatočným odôvodnením uznesenia krajského súdu, ktorý nie je povinný dávať explicitnú odpoveď na každú námietku odvolateľa, keďže odvolací súd je v rámci svojej revíznej kompetencie povinný preskúmať zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Pokiaľ odvolací súd zistí, že odvolanie nie je dôvodné, a teda rozsudok súdu prvého stupňa je skutkovo a právne správny, odvolanie postupom podľa § 319 Tr. por. zamietne, čím vysloví, že prvostupňové rozhodnutie je správne, a preto odvolaciemu súdu nemožno vyčítať prevzatie a stotožnenie sa s právnou argumentáciou rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Nebolo by teda možné odvolaciemu súdu vytknúť, ak by sa obmedzil len na prevzatie právnych záverov súdu prvého stupňa v prípade konštatácie nedôvodnosti podaného odvolania, čo sa však v tomto prípade nestalo a krajský súd sa osobite, vecne a právne správne, vysporiadal aj s odvolacími námietkami obvineného nad rámec argumentačne správneho odôvodnenia mestského súdu.

Z uvedených dôvodov je potrebné námietku obvineného o neodôvodnenosti rozhodnutí mestského súdu a krajského súdu označiť za neopodstatnenú.

Pokiaľ ide o namietanie nedostatočne zisteného skutkového stavu, hodnotenia skutkového stavu zisteného súdmi nižších stupňov v neprospech obvineného, rozporu výpovede poškodeného a svedka I. Z. s kamerovým záznamom, najvyšší súd upriamuje pozornosť dovolateľa na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por., v zmysle ktorého je z dovolacieho prieskumu vylúčené posudzovanie a zasahovanie do správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu veci.

Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňovať alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať žiadny dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Vychádzajúc z týchto úvah dovolací súd konštatuje, že námietky, ktoré obvinený predostiera, sa týkajú hodnotenia skutkového stavu, do ktorého dovolací súd s ohľadom na § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou zasahovať nemôže. Ani dovolateľom tvrdený nesúlad právoplatne zisteného skutku s vykonanými dôkazmi nenaplnia dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., keďže pochybenia skutkovej povahy v podstatných okolnostiach sú uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa §

371 ods. 3 Tr. por. [R 14/2015-III].

Obvinený v rámci uplatnených vytýkaných pochybení namieta tiež neprimeranosť uloženého trestu, k čomu dovolací súd uvádza, že v dovolacom konaní je uložený trest možné obvineným namietať v podstate iba z dvoch dovolacích dôvodov, a to podľa § 371 ods. 1 písm. h) a písm. i) Tr. por. [odhliadnuc od už obsolétneho dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. n) Tr. por. týkajúceho sa trestu odňatia slobody na doživotie]. Podľa ustálenej súdnej praxe (S 5/2011 - ide o stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010) vzájomný vzťah týchto dovolacích dôvodov je taký, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste a z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku. Všeobecné hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Tr. zák. a nasl. na rozdiel od ustanovení § 41 Tr. zák. a § 42 Tr. zák. o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Tr. zák., ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, nemožno podradiť pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.

Najvyšší súd uvádza, že neprimeranosť či prísnosť uloženého trestu je možné v dovolacom konaní úspešne uplatňovať len v tom prípade, ak bol trest uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za daný trestný čin nepripúšťa, čo však prejednávaný prípad nie je. V prejednávanej veci bol obvinenému uložený trest odňatia slobody podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. (podľa ktorého je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere tri roky až osem rokov) s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 5 Tr. zák. (dolná hranica zákonom ustanovenej trestnej sadzby sa zvýšila o jednu polovicu), čo malo za následok úpravu trestnej sadzby trestu odňatia slobody na rozpätie päť rokov a šesť mesiacov až osem rokov, pričom obvinenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere osem rokov, čiže obvinenému bol uložený jednak zákonom prípustný druh trestu, jednak v zákonom ustanovenej trestnej sadzbe.

Argumenty obvineného uvedené v dovolaní týkajúce sa neprimeranosti uloženého trestu nie sú spôsobilé naplniť ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., pretože namietanie neprimeranosti uloženého trestu je z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku sa neposudzuje uložený trest z hľadísk zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák. ako v pôvodnom konaní a ako vyplýva už z vyššie uvedeného ani v prípade existencie takého pochybenia by to nespádalo pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. ako „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“ (S 5/2011), čo vyplýva z toho, že dovolací súd nie je ďalšou riadnou opravnou inštanciou na posudzovanie veci, resp. ukladaného trestu zo všeobecných hľadísk účelu trestu ustanovených v § 34 Tr. zák. a uložený trest možno posudzovať v dovolacom konaní iba z presne v zákone vymedzených dovolacích dôvodov.

Vo vzťahu k § 374 ods. 3 Tr. por. najvyšší súd uvádza, že ustanovenie § 374 ods. 3 Tr. por. nemožno uplatňovať ako samostatný dôvod dovolania. Toto ustanovenie len v nadväznosti na § 369 Tr. por. a § 372 ods. 1 Tr. por. vyjadruje okolnosť, že aj keď sa z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por. dovolaním napáda vždy rozhodnutie súdu druhého stupňa (okrem dovolania podaného ministrom spravodlivosti), možno dovolaním namietať aj chyby konania súdu prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku. Ak dovolateľ namieta chybu konania na súde prvého stupňa, musí táto chyba zodpovedať niektorému z dôvodov dovolania uvedenému v § 371 ods. 1 Tr. por. a takto musí byť aj v dovolaní označená [(374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.) (R 47/2014 - I)].

Na základe vyššie uvedených skutočností dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je daný, a preto dovolanie obvineného W. W. na neverejnom zasadnutí uznesením, bez preskúmania veci, postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.